

törekvés kínál egy megoldást: erőterben kell gondolkoznunk. A megtért ember szövetséget kötött Istennel, bele került az Atya erőterébe. Mindaddig ebben marad, amíg tudva és akarva nem száll szembe az egyszer már igaznak tartott, elfogadott eszményekkel. Nem bűnei miatt kerül ki onnan, hanem bűnei megideologizálása miatt. Amíg ezt nem teszi, erőterben van. Amíg ott van, nincs oka a kesergésre, a lendületet elvevő önmarcangolásra. Ha bűnt követ el, bűnbánatot tart (megbánás - jóvátétel) és az előtte lévő dolgok után rugaszkodik. A bűnbánat és a fejlődni akarás többet és jobban épít, mint a mindig mindent megkérdőjelezés, ön- és közösségvád. A bűnbánat egy-egy nagyon is koncentrált, de rövid idő, míg a fejlődni akarás az egész élet. Az imádkozó keresztény önköpködő lelkizése helyett lendületes, jó ön- és közösség-kritikájú emberek kellene ahhoz, hogy szemünk legyen a sok felénk áramló szeretetre ebben az atyai erőterben.

1989.

FARKAS ISTVÁN

CSAVARGÁSOK

Már éjfél elmúlt és még mindig csak kilenc fok van a szobai hőmérőn. Az ajtónál a hó, amit a cipőmön behoztam még el sem olvadt. Kemény hideget mond a rádió ma éjjelre is.

Nem tudom mi ütött belém. Otthon Märy, a jó meleg szoba, melegvíz, Tv, magnó, na és a zongorám, én meg itt fagyoskodom fenn Dobogókőn.

"Ha akarsz felmehetsz, én úgy is dolgozom szombaton. Majd vasárnap Pesten találkozunk" mondta Märy és ez elég volt ahhoz, hogy a könyveket, újságot, a tervbe vett zongorázást feledve összepakoljak és irány Dobogókő. Este negyed kilenc volt, mikor kiszálltam a buszból és megcsapott az a félreismerhetetlen friss, hideg, tiszta, erdei levegő, amit még a nyári porok sem tudnak elnyomni. A hold hajszálvékony sarlója éppen utolsó intett felém, majd belemerült a Disznósárok havas sűrűjébe.

A fülem csengett a csendtől, a szemem káprázott a millió vibráló csillagtól! Úgy látszik valamelyik nap esett, mert csak kutya és macskanyomok vezettek lefelé. A karácsonyi sielők és szánkózók nyomait belepte a friss hó.

Már január 10-e van. Ilyen tájban lehetett. Talán öt éve is elmúlt, hogy Pali bácsi a BM üdülő hentese az esti pálinkázásnál elkezdett mesélni a szarvasagancsokról. Tizenkettő, tizennégyágút is talált már "csak egy kicsit taposni kell a havat érte, legtöbbször nem messze vannak egymástól" – mondta.

Persze ahhoz ismerni kell a szarvasok nyomait, meg kell tudni különböztetni a bikát a tehéntől, tudni kell, hogy előre ment vagy hátra, elhagyta-e már az agancsát vagy még rajta van, stb. És mindezt a nyomokból

kitűnően lehet olvasni. Na gondoltam, ez a Pali bácsi a nagy sör-hasával egy kész Winnettou, ha ennyi agancsot talált.

De azért felpiszkálta a fantáziámat a sok szép mese agancs. Alig vártam a megjelölt február 5-i dátumot, amikor elkezdene potyogni az agancsok.

Mentem hegyen-völgyön torony iránt mindenféle nyom után. Már Zoli kutyám is alig győzte, annyit mentünk a nagy hóban. Bejártuk a Disznósárok mindkét oldalát, a Kakas hegyet, a Dobogókői gerincet a Zsidó réttől a Mikula harasztig, de egy árva agancsot sem láttunk még bika fején sem, nemhogy az orrunk előtt a hóban. Pedig Zoli is laposan bedobta magát. Érezte, hogy mire megy ki a játék és hosszú órákig követett nyomokat, melyek éppúgy lehetnek szarvasnyomok, mint muflon vagy disznónyomok.

Február végére letettünk az agancsról. Pali bácsi kérdésére, hogy "na, mi újság" csak legyintettem. "Nagy a hó és kevés erre a jó bika". Azt nem akartam mondani, hogy mit gondolok az agancsairól, meg arról a sok bozótrol, amit végigbújtunk.

Otthon pedig többször megsimogattam a tekintetemmel azt a kis, szürke, kifakult őzbak agancsot, melyet egyszer az utca rendezése közben sajátkezűleg találtam az avarban. Eddig nagyon észre sem vettem, de most megnőtt a szememben. Komoly trófea volt.

Na, rakok a tűzre. Mintha azért melegedne már. A sapkámat már le is veszem. Pfü, de meleg lett. Ez biztosan belülről jön. A jó kis meleg, boros tea. Az a legjobb tüzelő.

Bezzeg nyáron nem kell tüzelő. Már azon a 3-4 napon, amikor itt fönnyár van. Délben már akár 26 fokra is felmelegszik, elől a ház előtt. Hátral az erdőben azért még ilyenkor is elmeleg az ing meg a nadrág. Na, de ki hogy szereti. Märy inkább a napot, én inkább az árnyékot. Főleg azóta, hogy belém csapott a kullancs. Kirándulni is azért szeretek hajnalban. Nincs az a kánikula.

Négy órakor szoktam indulni. Épp hogy dereng az ég a Pártüdüdő felett. Na, merre menjek. Három óra csavargási időt kaptam. Gyerünk le a Szőkeforrás völgyébe. A Szerkövek alatti jelzett serpentin indulok el.

A dongók már felbredtek és mély zümmögésüktől szinte visszhangzik a nagy szál bükkös. A madarak ilyenkor már csendesebbek, a kakukk is elhallgatott már. Talán éppen rigófészket keres a tojásának.

Az erdőben még csak szürkület van, de szemben a Prédikálószerke gerince fölött egyre világosabb lesz az ég. No csak óvatosan. Itt hajnalban mindig mozog valami. Most is szerencsém van. Amint kiértem a sziklák közül és balra kinyílt a völgy, az irtás szélén mufloncsorda legel. Lehetnek vagy tizen. A kis gidák már elég szépen megnöttek tavasz óta.

Hopplá, most látom, hogy egy gida itt legel az erdő szélén. Hirtelen megtorpan. Azt hiszem észre vett. S ekkor megszólal a fájdalmasan csilingelő me-eee-mee. Mint a visszhang válaszol rá a többi kis gida. A vén

bükkök meg összemoszolyognak, ezek a gidák mennyit kiabálnak. Igaz, hogy a tavalyiak sem voltak csendesebbek. Nem tudok tovább menni. A messzelátómat egy percre le nem veszem a szememről. Sorra végignézem mindegyiket. Egy óvatlan mozdulat és az utolsó szikla oldalában álló órszem füttyent. Vad dörgéssel tűnnek el a Szerkövek irányában. Kár. No, de majd találkozunk mi még.

Mielőtt továbbindulok emlékeimben, szétnézek odakinn mi újság. Brrr! Nem lett melegebb. Lesétálok a kapuig. Egyszerűen csodálatos milyen süket csend van. A hó ropogása olyan a bakancsom alatt, mint egy dobszó. A csillagok? Nem lehet elmondani. Egy párszor már voltunk Pannával a Planetáriumban. Nagyon szép. De ez? Itt élnek a csillagok. Mindegyik mozog, ugrál, csillog. Az egyik zöldes, a másik narancsos. Hopp, most egy le is pottyant. Lent Pest fényei körbeveszik a Kevély háromszög alakú sziluettjét és alatta Csobánka fényei. Olyan a kép, mint egy kivilágított karácsonyfa messziről.

Na, hol is jártunk. Meleg nyári reggel volt. Ahogy beértem az erdőgazdasági útra, eszembe jutott a kis róka, talán az első, amit szabadon látta. Itt a sziklák között jöttünk lefelé Máryvel egy reggeli kirándulás keretében, mikor hirtelen megszólalt. Nézd, mi az ott? Róka. De abban a pillanatban a koma is észrevett minket és eliszkolt. Ez volt a róka, kérdezte? "Ez hát" - mondtam nagy bölcsen. "Miért, milyennek képzelted?" "Hát, nagyobbak" - mondta.

Biztos még fiatal, majd megnő. Ezt csak azért tettem hozzá, mert halvány fogalmam sem volt, hogy mekkora egy felnőtt róka. Később kiderült, hogy teljesen normális nagyságú volt. Legalábbis kevés nagyobbat láttam azóta.

Az útról mindig visszaszoktam nézni. A hajnali nap már megvilágítja a gerinc tetejét, narancssárgára festve a lombokat, a Nimród Szállót és a kis bárányfelhőket. Valahonnan messziről ismét felhangzik a panaszos meee-meee.

A Miklós forrásnál még éjszaka van. A sűrű bokrok, a dús aljnövényzet, páfrányok és a Keserűhegy árnyéka még nem engedték be a fényt. Nedves, csúszós itt minden. Az avar süppedős és szutyog a tornacipóm alatt. Ez már a Rámvölgy meredek patakmedre. Ideális muflontanya. Talán innen jött a mekegés. Az út mufloncsapás, a meredek völgyoldalban visz.

A patak is egyre nagyobbakat ugrál lefelé, miközben innen is, onnan is gyarapszik egy-egy mellékággal. Most azonban minden csendes, csak a meder alján csörgedezik valami kis maradék, ami elbújt a nap szárító melege elől.

Tavasszal a völgy közepe táján már hallani a Malompatak dübörgését. Olyankor ez a lejárati nem veszélytelen. A völgy meredeken szakad bele a Malompatakba, mely zúgva kanyarog Dömös felé hatalmas köveket görgetve magával. Most a

Malompatak sem folyok, csak egy-egy mélyebb medencében maradt meg egy kis víz.

Ide járnak le inni a Disznószállás lakói. Az ösvény a patakmeder. Hatalmas páfrányok, korhadtt kidőlt fák és oldalt hol itt, hol ott alámosott sziklás meredek mederfal. Kellemes hűvös van. Itt a völgy legalján hajnalban még nyáron is megáll egy kis pára.

A világosodó ég megcsillan a csalánok levelein ülő harmatcseppeken. Vége az alagútnak. Kivilágosodott.

Az erdőgazdasági út egyhangúan döcög lefelé Dömösnek. Az út melletti bokrok porosak a dzsipek porától. Ez már fokozlekedési út a Pilisben.

Az erdőgazdaság főútvonala Szentendre és Dömös között. Ilyenkor is van forgalom, de ősszel a favágások és a vadászat idején jobb elkerülni.

A kanyarban feltűnik a kis fahíd. A Rámszakadék bejáratánál a padot és az esőkunyhót már süti a nap. Itt szoktam elfogyasztani az útravaló almát. Jólesik egy kis napocska. A fejem felett a Vadállókövek csipkés sziluettje hívogat, de most rájuk már nem kerül sor. Ideje hazaindulni.

A Rámszakadék már kitaposott út. Nyáron és hajnalban ritkán találkoztam itt emberrel - pedig az egyik legkedveltebb kirándulóhely a környéken. A szakadék mindig tartogat meglepetést. A tavaszi, őszi nagy vizek mindig csiszolják, formálják a medret, a sziklafalakat, a fákat és a kapaszkodóláncokat is.

Gyönyörűen szórják a nap sugarait a párás levelek. A vékony, fiatal bükkfák éppúgy, mint az óriás testvéreik kétségbeesetten kapaszkodnak a sziklák repedéseibe.

Egyik, másik egész gyökérlombozattal ölel át egy-egy nagyobb sziklát. Így is minden évben feladja a kapaszkodást egy-egy matuzsálem, híddal, gáttal szaporítva a szakadék romantikáját.

Csak ilyenkor van lehetősége a napnak, hogy bebújjon a szakadékba és megcsodálja csodálatos sziklafalait, zugait, összevisszaságát.

A szakadék vége sártenger. Pár éve megcsúszott az egész hegyoldal és azóta agyagos sarat hord a sok forrás a szakadékba. Fantasztikus erők dolgoznak egy ilyen földcsuszamlásnál. A szakadék bejáratánál a bükkös össze-vissza dülöngélt. Az egyik repedés pont egy nagy bükkfa gyökerei alatt nyílt meg. A hatalmas fa egyszerűen kettészakadt és most terpesztett lábbal áll az út fölött, mint Gulliver a törpék országában.

A vadregényes tájnak ismét vége. Erdőgazdasági út erdőgazdasági út hátán. Nem szeretem őket. Pláne amióta kiszélesítették, leaszfaltozták őket. Az út két oldalán széles sávban eltűnt az öreg bükkös. Az Árpádvártól majdnem a sílesiklóig végiglátni az egész hegyoldalt. Szomorú látvány, kár érte.

Irány a Jászhegy üstöke. Ez az oldal a sok irtás és favágás ellenére tele van szarvassal és őzrel. Most is legel egy csorda tehén fönn a felső út mellett a csalánban.

Nem sikerült meglepnek őket. Csak a látcsóval tudtam követni, amíg el nem tűntek az oldalban.

A Jászhegy üstöke csodálatos egy kis kilátó pont. Keskeny gerinc végén egy kis sziklával. A szikláról pazar kilátás nyílik a Szakónyereg, Szakóhegyre és le a Dunára, a Maróti szántóföldekre és távolban a Duna túloldalán az Ipoly menti hegyekre.

Nagyon kedves pont. A szikla tele van sziklanövényekkel, s tavasszal mindkét oldal teleszórva kankalinnal. Hazafelé a "Visegrádi" kilátóból kitekintve újra végigjárom a kirándulás útvonalát madártávlatból. A nap már magasan jár. Mintha kávészagot éreznék. Ideje már hazaérnem.

"Holnap együtt megyünk Sikárosra" - mondom Márynek, ahogy hazaérek. "Jó-jó, most csak ülj le, mert alig állsz a lábodon. Minek így rohanni." Minek magyarázzak. Egyszerűen kár lett volna bármit is kihagyni. Századszor végigjárva is mindig más, mindig új és mindig csodálatos.

Te jó Isten négy óra. Most már nem érdemes lefeküdni. Inkább faragok egy keveset. A tányéron még van elég munka és nemsokára itt van Marcsi születésnapja.

Bár nem ígérted, azért vártunk. Mármint Morzsi és én. Reggel füttyentésre megjelent és majd ledöntött a lábamról örömeiben. Egy pillanat alatt bekapta a fél kg hurkát.

Aztán néztük az órát és vártunk. Közben kiderült, hogy éjjel a nagy fagyban befagyott a vezeték és nincs üvegünk sem, amibe vizet hozhatnánk. Szerencsére megjöttek Korényiék és ő segítségükkel már volt víz a mosogatáshoz, mosdáshoz, meg a reggeli maradékok leöblítéséhez. No ezzel megvoltunk.

A nap egyre jobban sütött és olyan tiszta volt az idő, hogy a két Kevély mintha ide költözött volna a Zsivány sziklához. Aztán megtelt az országút sétálókkal, szánkózókkal, de Te nem jöttél meg a busszal. Pedig minden finomat összekészítettem a fogadásodra.

Szaloncukrot, narancsot, nápolyit meg 2 pohár maradék bort tegnap estéről. Na, mindegy. Ha már így alakult a program elindultunk Morzsival síelni. A turistaházánál valami azt súgta, hogy menjünk ki a kilátóba. Te, akár hiszed, akár nem egy negyed órát egyhelyben álltam és bámultam. A Prédikáló- szék oldalán minden fát egyenként meglehetett számolni.

A Duna völgye ködben volt, de a Börzsöny olyan közel volt, mint máskor a Prédikálószék. Jobbra a Naszály, lyukas oldalán még a kotrógépeket is látni lehetett volna egy jó távcsővel. A Naszály mögött a Cserhát a Mátra. És... azt hittem káprázik a szemem.

A Vadálló kövek felett a Börzsöny és a Prédikálószék között egyre fehérebb hegyláncok és leghátul egy fehér csipkefüggöny.

A Magas Tátra csúcsai. Olyan tiszta volt, hogy szabad szemmel meg tudtam volna mutatni, melyik a Kriván, meg a Lomnic. Csak álltam. A távcsövet persze ilyenkor mindig otthon hagyom. A sílesiklónál teltház volt. Ment a sílift is. Ott is megnéztem a panorámát. Ugyanaz. De az emberek ügyet sem vetettek rá. Szegények. Csak kiabáltak, mert valami verseny volt.

A kék jelzésen elindultunk. Jól ki volt járva. Úgyhogy többször csúszni is tudtam. Aztán jött az irtás előtt az a kis lejtő. Mint egy liszteszsák akkorát tanyáztam. Az irtás közepénél aztán ismét felcsatoltam a lécet. Lecsúsztam egész az erdőgazdasági útig. Na, az gyönyörű volt.

Szépen le volt kotorva róla a hó és szép sima jég borította az egész utat. No, de visszafordulni?! Morzsi sem helyeselte volna. Ő ugyanis már vagy fél kilométerrel előttem loholt lefelé az úton. Szép lassan elindultam. Mintha tojásokon csúsznék. Az összes fék behúzva.

Na, egész jól megy. Csak a combjaim ne zsibbadnának az erőlködéstől. Meg kellene állni! Képtelenség. Csak csúszok tovább. Mielőtt az út is meredekebb lett volna. Már be kellett dőlnöm úgy mentem. Mi lesz ebből?! A következő kanyart már nem merem bevenni. Nadrágfék. Az egyik lécem vidáman elloholt tovább a lejtőn Morzsi nyomában. Morzsi érezhette, hogy valami nincs rendben, mert megjelent a következő kanyarnál és kérdően nézett.

Nem értette miért ültem le, mikor olyan jól csúszik a lejtő. A sítalpnak udvariasan utat engedett. Az hittem elbúcsúzhatok a léctől, de nem. A következő kanyarban beállt az összekotort jeges hóba. Onnan már egyenes volt az út a hágóig. Vidáman csúszunk lefelé. Közben nagy ívben kikerültük egy lovas kocsit is.

A hágótól felfelé vitt az út, így volt időm eltöprengeni milyen klassz kirándulást csináltunk. A pálya tele volt, a liftnél sorbanálltak.

Mi is beálltunk. Nézem én, hogy hogyan csinálják a kapaszkodást, de amikor rám került a sor minden másképp történt. Azt hittem rá kell ülni, pedig merev lábbal húzatni kell magát az embernek. Hát húzott, de a földön. Aztán gyorsan elengedtem, de a plezúr az ujjamról már lejött.

Akkor még nem röhögött senki. Sajnálták Morzsit. Másodszorra már elmagyaráztattam magamnak, hogyan kell csinálni. A start jól sikerült csak az egyik kötéselem jött szét. Na, mondom Morzsinak ez nem nekünk való. Biztonságosabb a jól megszokott gyalogút. Aztán elkezdünk mászni fölfelé. A síelők csak úgy süvítettek el mellettünk. Szegény Morzsi nagyon ideges volt. Néha még a pályára is kirohant. Mire felértünk valahogy lelohadt a síelési lelkesedésem. A lábam remegett, az ujjam vérzett, a sítotom elgörbül, szóval minden összejött.

A Tátrának már nyoma sem volt. Az étvágyam is elment, pedig már fél kettő volt. Dühömben kiültem a ház elé napozni. Csuda finom volt. Elöl még az ereszt is olvadt, pedig a ház mögött lehetett vagy mínusz 5 fok. Utána már minden sikerült. Az ebéd kitűnő volt. A mosogatás is. Az alvás is. 8 óráig kicsit farigcsáltam, majd elmentünk eléd. Megint vártunk. Ugyanaz a szikrázó éjszaka mint tegnap, csak most a hold már magasabban van.

A busz jött, Te nem. Szomorúan baktattunk hazafelé Morzsival, a szemétvödörrel, meg a gumicsizmákkal.

Mit csinálhatsz most? Talán ránk gondolsz, vagy valami krimi van a Tv-ben.
Sajnálom, hogy nem lehettél velünk. Nagyon szép volt.
Köszönöm.

1989.

HABOS LÁSZLÓ

CSILLAGNÉZÉS

*"Mi szépnek volt látható a holtaknak házában,
az Te voltál énnekem szerelemnek lázában."*

(Részlet a Legfényesebb csillag című verséből)

Újra öröm a durva hajnali ébredés, pedig egyre többször teszek csodálatos utazásokat a szabadság birodalmában nyugodt, édes álmaim alatt. Könnyebb elindulnom a nehéz valóságban, mert van kire, mire gondolnom az ébredés pillanatában. Tudattalanul öltöm magamra rabruhámat létszám ellenőrzésre állva sorban. Tudatom erre a rövid időre elsuhan egy kicsit álmat őrízni - talán egy kedves álmat, egy igazán kedves lányhoz.

A következő bevonultatást követően megérkezett Gyuri testvérünk, a tizenegyedik láncszem. Fontos volt mindig számunkra, hogy újonnan érkezett testvérünknek minél hamarabb eljuttassunk egy szentostyát. Sikertült megfűzni Palit, a még el nem vadított ügyeletest, hogy kinyissa a befogadó zárka ajtaját.

Amíg köszöntöttük testvérünket és barátaim takarásában voltam, sikerült átadnom Gyurinak a szentséget. Sajnos ő is börtön fokozatú büntetést kapott. De mivel a börtönkörlet tele volt, így a fogházban szállásolták el. Örültünk új testvérünknek, s igyekeztünk megismertetni vele e különös világ napos és árnyékos oldalait.

Az egyik nap azzal fogadtak zárkatársaim, hogy egy idősebb cigányember keres égen-földön. Valamilyen szemüveges írnotkut, akinek még itt kell lennie és nem Jehovista, de katszolgos. Dezső próbált megtalálni. Gazdasági szállító munkás volt, még régen Imi cellatársaként ismertem. Kevés ember volt, aki kiérdemelte a rendes jelzöt, de Dezső ilyen volt. Örültem a találkozásnak.

Még Imitől tudtam, hogy annak idején testvére helyett ült, mivel neki nem, míg testvérenek igen nagy létszámú családja volt. Most saját bűneiért vezekelt.

Sajnos Gyurit áthelyezték a börtönkörletbe. Alig néhányszor sikerült beszélgetnem új testvérünkkel. Nyugodt fiú volt, tiszta tekintetéből kedvesség áradt felém.

Varázsló sikeresnek tekintette tevékenységét velünk szemben, s mivel nem látott problémát a továbbiakra nézve, megszabadult tőlünk. Így mindegyikünk a

lakószintjéhez tartozó nevelő "szárnyai alá" került.

Tanci testvérem kissé fájdalmas arccal tért vissza a fogorvosnál tett látogatása után. Fogfájás esetén a "mezítlábas rabok" számára csak a fájós fog kihúzása volt az egyetlen gyógymód. Megszabadították testvérünket a lyukasnak hit fogától, ami történetesen egészséges volt. A tévedés korrigálására a fájdalmat okozó foga is a szemetes kosárba került.

Megjelent T. hadnagy, érdekes és külön színfoltja a sötét smasszer állománynak. Az V. épület felső szinti elíteltállományának lett a nevelőtisztje.

Néhány hetes tevékenykedése után meghirdetett egy klubfoglalkozást. Elvitt minket a kíváncsiság.

Az első alkalommal még néhány Jehova tanúja és balesetes elítelt is eljött. A nevelő vitaelőadást tartott az irodalomról. A későbbi klubfoglalkozásokon már csak mi vettünk részt.

A vitaelőadásnak indult témamegbeszélés a művészetekről való eszmecserévé alakult. Valójában kíváncsisága felénk irányult.

Kölcsönösen jó benyomásokat szereztünk egymásról. Közvetlen magatartása oldotta a feszültséget a falon, mely a fegyőrök és az elítéltek között húzódott. Mivel ő egyenruhát viselt, az a bizonyos "három lépésnyi" távolság megvolt köztünk.

A hetek múltával igénnyé erősödött bennünk a rendszeres "klubfoglalkozás", mely a későbbiekben már csak a nevében maradt az. Őszinte ismerkedési beszélgetésekké váltak az együtt töltött órák. Meglátta, mert meg akarta látni az embert a rabruha mögött. Szellemi síkon leomlott a fal köztünk.

A vamzerek felfigyeltek ránk, ezért óvatosan folytattuk a későbbi "foglalkozásokat". Értékes élményeket nyújtott hétről hétre számomra ennek az okos és érdekes ember a gondolkodásmódja, magatartása.

A nyár folyamán Józsi is hazamehetett egy hétre. Nagy érdeklődéssel vártam beszámolóját élményeiről. Miután ismertette közösségünk számára az eltávon tapasztalt élményeit, félrehívott. - Van egy baj! Belezúgtam Gabiba! - mondta. Mint akit nyakon öntenek egy kancsó hideg vízzel, úgy éreztem magam. Barátom csak mesélt, mondta élményeit e kedves lánnyal töltött találkozásának eseményeiről, miközben a féltékenység keserű érzése kerítette hatalmába szomorúvá vált telkemet. Fájt magatartása, de nem tudtam haragudni igaz barátomra.

Megértettem, ami a kialakult érzéseit illeti. Igaz, belém nyilallt a felismerés, hogy fordított esetben én nem tudtam volna ezt megtenni.

A következő napokban, hetekben sokat és mélyen beszélgettem testvéremmel ezekről a dolgokról. Nem akartam rivalizálni, s nem tudtam eldönteni, hogy melyik érzésemet nyomjam el a másik miatt, a barátságát, vagy a szeretemét. Féltettem e törékeny kapcsolatot, s mivel Józsi lépett, nekem is lépéseket kellett tennem Gabi felé. Izgatottan vártam reakcióját. O nem gondolt úgy ránk, ahogy mi őrá.